

Prispeval Barbara Žvirč
Torek, 19 Oktober 2010 15:50

Od enega najtežje pričakovanih albumov leta, kot so kritiki (in oboževalci) napovedovali že med poletno turnejo včasih alter in indie banda, danes pa zmeraj boj mainstreamovskih Kings of Leon (KOL) pa vse do krščanskega jamranja, monotonosti, navadnega ameriškega pop country sranja, izjav tipa »tako se mi zeha ob njih, da to ni res«, »niso zabavni, niti pretirano rokerski«, »nič posebnega«. To so kritike, forumski zapisi (tudi tistih, ki puščajo komentarje zgolj zato, da izpadejo kvazi poznavalci trenutne glasbene scene) in izlivi zapriseženih oboževalcev na eni in antimainstreamovcev na drugi strani, ki so na svetlo pospremile najnovejši kraljevi izdelek. Kings of Leon, sinovi baptističnega pridigarja (band sestavljajo bratje in bratranec Followill), so z izdajo petega albuma Come Around Sundown razdelili glasbene kritike. Poleg zgornjih izjav se najdejo tudi ostrejšje in grše ter prijaznejše in takšne, ki bi jih lahko napisali pod slike v kakšen »Rock Hall of Fame«. Sama vsak album vzamem kot samostojen izdelek. Nikoli se nisem ozirala na to, ali bo mogoče četrti album »XY« benda nadaljevanje prejšnjega, ali bo bend »XY« upravičil svoj glasbeni položaj na ne-vem-kakšnih glasbenih lestvicah in kritiške ocene. Tudi glasbeniki so samo ljudje, ki se jim trenutna občutja in dogodki zgodijo tako kot nam, navadnim smrtnikom. Če pa so poleg tega podvrženi še kakšnemu ekstremističnemu načinu razmišljanja, tako kot Caleb, frontman skupine KOL, ki pred vsakim nastopom baje še zmeraj cel dan bruha, in eksperimentiranju, se kaj hitro zgodi, da band z izdajo novega albuma ne zadosti okusu kričečih množic. Če bi glasbo ocenjevala z drugačnega vidika kot jo, bi »moje« U2 nehala poslušati že pri njihovem Pop sprehodu, ki ob izidu pač ni zvenel tipično U2jevsko. Skromno mnenje laične ljubiteljice glasbe.

Če se vrnem h karirastim kraljem s konzervativnega juga ZDA, ponosu njihove družine – Come Around Sundown je na Irskem, v Avstraliji in v Nemčiji izšel 15.10.2010 (in se takoj razširil tudi po spletu), ostali pa ga lahko pričakujemo danes oziroma v prihodnjih dneh, odvisno od celine, na kateri se trenutno nahajamo. Po iskrenih in retro zvenečih Youth and Young Manhood (2003), Aha Shake Heartbreak (2004) in Because of the Times (2007) ter po bolj glamuroznemu in za množice privlačnejšemu Only by the Night (2008), ki je v orgazmično orbito izstrelil uspešnico Sex on Fire (in najbrž tudi kakšno oboževalko) in na trdna tla spustil indie oboževalce, je peti album polikan vsaj toliko, kot je bil njegov predhodnik. Kar seveda ustreza tistim privržencem KOL, ki so to postali s četrim albumom, malo manj pa tistim, ki bi si želeli, da bi Caleb, Ivan Nathan, Michael Jared in Cameron Matthew ostali v alternativnih indie blues vodah. Prvi singel Radioactive, ki je bil že stalnica repertoarja poletne turneje, in si ga največji (mainstream) oboževalci prepevajo že nekaj časa, je poprock komad, ki spada na MTV-jevske lestvice. Alexis Petridis je v kritiki albuma Come Around Sundown za Guardian napisal, da je »komad dober, kolikor se sploh da in da je besedilo tako grozno, kot to lahko pričakuješ od skupine, ki je krivec za besedilo Sex on Fire«. Daleč od scene torej, na katero so KOL vstopili s svojim prvim izdelkom.

Prispeval Barbara Žvirc
Torek, 19 Oktober 2010 15:50

Se pa najde na albumu precej raznolikega materiala, iz katerega pa ni slišati stadionskih hitov kot jih je ponudil Only by the Night (poleg Sex on Fire še Use Somebody, Notion...). Mogoče bo to uspelo Immortals ali pa klavirsko-kitarski baladi The End, ki na trenutke sicer zveni malo neprijetno. Definitivno pa je pogrešan zven prejšnjih albumov. Melodije z oddaljenim odmevom, močni refreni in »I don't really care, if you (don't) like my music« parolo, ki se jo je dalo slišati v (skoraj) vsakem komadu. Tudi ni več slišati minimalističnega zvoka iz leta 2003. Ostaja pa vsaj prezenca občutka, ki ga je obudil prejšnji album. Mogoče zaradi produkcije, ki je tudi tokrat delo iste ekipe.

Kings of Leon so (tudi) tokrat razočarali svoje (bivše) indie privrženca. Indie tako ostaja samo naslovnica albuma s sliko minimalističnega sončnega zahoda. Spet se zdi, kot da je njihova glasba v nasprotju z njihovimi željami. Glede na to, da so svoje največje hite opisali kot "a piece of shit" in svoje mainstream oboževalce kot "not fucking cool" in da so zavrnili ponudbo Glee-ja, (še ene) trenutne hit serije med mladostniki, da bi v njej uporabili KOL glasbo, ki bi tako dosegla še več kričečih mladostnikov, se lahko vprašamo, zakaj tak paradoks. Po drugi strani pa verjamem, da bo album dobro sprejet med tistimi, ki so moje sorte. Album kot samostojen izdelek, neozirajoč se na prejšnje izdaje KOL, ni razočaranje, niti presežek. Je le še eden izmed glasbenih izdelkov, ki jih lahko dobro poslušamo na tiho ali na glas, v avtu ali kot podlago za športanje, klepet ob kavi ali na sprehodu čez mesto. In kot takemu bomo sledili (will-Follow, Followill) tudi ljubitelji KOL.